

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5SŽ/16/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015010093
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9015010093.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpenej: Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5B, 821 08 Bratislava, proti odporkyňi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, v konaní o odvolaní navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/60/2015 zo dňa 27. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/60/2015 zo dňa 27. októbra 2015 p o t
v r d z u j e .

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľka je p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok z podaného opravného prostriedku vo výške 500,- € na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

1. Rozhodnutím č. RP/60/2015 zo dňa 27. októbra 2015, Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „odporkyňa“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“), postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. rozhodla tak, že navrhovateľke uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 5 000,- € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Súčasne vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z.z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

2. Porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. malo spočívať v tom, že

program V päťici po opici odvysielaný na televíznej programovej službe JOJ dňa 28.03.2015 o cca 23:22 hod. v trvaní cca 140 minút a 28 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) navrhovateľka prerušila zaradením reklamy päťkrát a zároveň časový úsek od cca 23:22:43 hod. do 23:52:42 hod. tohto programu, ktorý zodpovedá prvému

30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 23:34:10 hod. a o cca 23:51:57 hod., a časový úsek od cca 00:22:43 hod. do cca 00:52:42 hod. tohto programu, ktorý zodpovedá tretiemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 00:26:04 hod. a o cca 00:52:22 hod.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka včas opravný prostriedok, ktorým sa domáhala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a/ až e/ O.s.p. zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Navrhovateľka v dôvodoch opravného prostriedku poukazuje na ustanovenie § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1, 2 a 3 správneho poriadku namietala, že odporkyňa ako správny orgán nevykonala dôkaz - obhliadku záznamu z vysielania predmetného programu, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s uvedenými ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Argumentáciu odporkyne, že sa pred vydaním rozhodnutia s podkladmi oboznámila, považovala v priamom rozpore s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj v rozpore s administratívnym spisom, keďže z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica. Napadnuté rozhodnutie je postavené na zisteniach, ktoré mohla odporkyňa získať jedine detailným preskúmaním predložených obrazovo - zvukových záznamov z vysielania. Odporkyňa sa s predmetným dôkazom, ktorým je záznam z vysielania nijakým spôsobom neoboznámila a tento nevykonala. Vzhľadom na obrazovo - zvukového záznamu je možné považovať za špecifickú formu obhliadky podľa ustanovenia § 38 správneho poriadku, nakoľko obhliadkou sa rozumie každý postup, ktorým sa správny orgán vlastným empirickým vzhľadnutím presvedčí o predmete konania. Vykonanie dôkazov, resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu (obhliadky predmetného záznamu z vysielania), má pre navrhovateľku ako účastníka správneho konania zásadný význam. Vyhotovenie zápisnice z vykonania dôkazu je významnou procesnou zárukou, pretože táto je objektívnym popisom priameho pozorovania, formalizovaným súhrnom, ktorý obsahuje najmä súhrn formálnych údajov miesta, času a označenia úkonu, identifikáciu prítomných osôb, popis priebehu predmetného úkonu a ďalšie zákonné požiadavky podľa ustanovení správneho poriadku. Vykonávanie dôkazov, v prípade ak nejde o ich vykonanie na ústnom pojednávaní s účastníkom konania nemôže prebiehať „kabinetným“ spôsobom a už vôbec nie je možné zápisnicu o vykonaní dôkazu zamieňať napr. s prepisom/popisom skutkového stavu vyhotovenom zamestnancom kancelárie Rady, či prerozprávanou/prepísanou analýzou obsahu záznamov z vysielania jedného člena Rady alebo zamestnanca kancelárie Rady. Zo samotnej povahy obhliadky ako procesného úkonu v správnom konaní vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred odporkyňou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby členovia Rady obrazovo-zvukový záznam, za ktorý môžu uložiť citeľnú sankciu, na vlastné oči videli. Je možné predpokladať, že v mnohých prípadoch pôjde o hraničné javy, ktorých hodnotenie má vysoko subjektívne a hodnotové aspekty, ktoré úradnícka analýza, ktorá ich zahŕňa, rozhodne nemôže nahradiť. Za podstatnú je nutné považovať skutočnosť, že nielen hodnotenie, ale aj samotná selekcia do analýzy/prepisu/popisu je prejavom subjektívneho náhľadu na vec, takže v prípade, ak by analýza nahradila zápisnicu, došlo by k situácii, kedy by de facto rozhodovali nikým nevolení úradníci/zamestnanci, namiesto osobného rozhodovania členov Rady. Namietala, že vzhľadom k uvedenému odporkyňa pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti dala do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správného soudu ČR sp.zn. 7As/57/2010-82 zo dňa 3. apríla 2012.

4. Navrhovateľka taktiež namietala nesprávne právne posúdenie veci, nepreskúmateľnosť rozhodnutia a vadu konania. Citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tvrdila, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodit' viacero interpretácií, poukazom na to, že jednou z nich je výklad, ktorý bez ďalšieho zdôvodnenia uplatnila

odporkyňa, avšak predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodiť záver, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program za každý začatý (nemusí byť kompletný) 30-minútový časový úsek. Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. bližšie nešpecifikuje dokonavosť, resp. nedokonavosť 30-minútového časového úseku, keď dokonca ustanovuje, že v prípade, ak trvanie programu nepresiahne 30 minút potom sa povoľuje prerušenie aj takéhoto programu. Poukazom na právnu úpravu Smernice 2007/65/ES a Smernice 2010/13/EÚ vytýkala odporkyňa, že sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberala nejednoznačnosťou tohto ustanovenia a bez akýchkoľvek relevantných dôvodov len konštatovala, že musí ísť o „dokončený“ (kompletný) 30-minútový úsek.

5. Ďalej dôvodila, že v danom prípade ide o zásah správneho orgánu do základného práva vysielateľa na slobodu prejavu, ktorá sa rovnako vzťahuje aj na vysielanie komerčných komunikátov (reklama). Poukázala na konštantnú judikatúru ESLP, ako aj na nález Ústavného súdu SR z 2. júna 2009 sp. zn. III ÚS 42/09-77, v zmysle ktorého „ustanovenie čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy ako aj čl. 10 ods. 1 Dohovoru zaručujú ochranu pred zasahovaním orgánov verejnej moci do výkonu práva na slobodu prejavu. Pokiaľ orgán verejnej moci do výkonu uvedeného práva zasiahne, je na ňom, aby preukázal, že zásah zodpovedá kritériám zákonnosti, legitimacy a proporcionality.“ Odporkyňa predmetné kritériá v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom neskúmala a ich existenciu/neexistenciu nijako neodôvodnila, čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť a odporkyňa navyše takýmto konaním odňala navrhovateľke možnosť konať pred súdom. Navrhovateľka má za to, že minimálne kritériá legality a proporcionality zásahu nemožno považovať v predmetnom správnom konaní za splnené. Poukazom na rozhodnutie ESLP vo veci Amann proti Švajčiarsku (rozhodnutie č. 27798/95) tvrdila, že podľa ustálenej judikatúry súdu je určitá norma „predvídateľná“ vtedy, ak je formulovaná dostatočne presne na to, aby umožnila každej osobe v prípade potreby za pomoci odborných poradcov prispôbiť chovanie. Dôvodila, že obmedzenie prerušenia vysielaného obsahu programovej služby síce vyplýva zo zákonného ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., avšak predvídateľnosť tohto ustanovenia je absolútne nedostatočná, nakoľko umožňuje mnohopočetný a nejednoznačný výklad. Zdôraznila, že takýto nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou odporkyne, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Výslovila názor, že správna úvaha orgánu verejnej moci sa môže uplatniť len v prípadoch, kedy zákon dáva správnomu orgánu možnosť vybrať z viacerých možností jednu, ktorá podľa neho najlepšie zodpovedá prejednávanej veci. Naopak o správnu úvahu nemôže ísť v prípade, ak nejednoznačné ustanovenia sa odporkyňa snaží svojou úvahou dotvoriť a aplikovať na základe jej subjektívneho vyhodnotenia. Interpretácia a dostatočná špecifikácia zákonných ustanovení spadá do výlučnej kompetencie zákonodarcu. Odporkyňa dokonca v napadnutom rozhodnutí poukázala na závery „ESD“, podľa ktorých nejednoznačné ustanovenie je potrebné vykladať spôsobom, ktorý je pre vysielateľa menej obmedzujúci. Tieto závery však absolútne nelogicky neaplikovala na prejednávanú vec. K naplneniu zmyslu ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. dôjde vtedy, keď vysielateľ preruší program v akomkoľvek časovom intervale

30-minútového, hoc aj začatého, avšak nedokončeného úseku vysielania programu. Zákonodarcovi v predmetnom prípade nič nebráni tomu, aby prijal takú úpravu, ktorá bude sankcionovať aj také porušenie, aké aplikovala odporkyňa v napadnutom rozhodnutí, avšak pokiaľ tak zákonodarca doposiaľ neurobil a v zákone č. 308/2000 Z.z. dostatočne jasne nevymedzil, či má byť sankcionované aj také konanie, pri ktorom vysielateľ preruší už začatý, ale nedokončený 30-minútový časový úsek, musí byť takéto ustanovenie s ohľadom na požiadavku proporcionality zásahu do práv vysielateľa interpretované tak, že neustanovuje obmedzenie prerušiť program len za každý dokončený (kompletný) 30-minútový časový úsek. Porušenie tejto povinnosti tým pádom nie je možné ani sankcionovať. Výslovila názor, že je viac ako jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia, sa takáto povinnosť stáva pochybnou a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu *in dubio mitius*, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu plnenia povinností vyplývajúcich zo zákona č. 308/2000 Z. z., ktorú však odporkyňa na predmetnú vec neaplikovala. Mala za to, že ustanovenie článku 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010, ktoré bolo transponované do zákona č. 308/2000 Z.z., nedáva jasnú odpoveď na otázku, či je možné prerušiť vysielaný program reklamným prerušením aj v začatom, ale nedokončenom 30-minútovom časovom

úseku. Uviedla, že nakoľko ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice odporkyňa ako aj najvyšší súd sú povinní na prejednávanej vec aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 308/2000 Z.z. v súlade s právnymi aktmi EÚ, pričom možná aplikácia predmetného nejasného ustanovenia v prejednávanej veci však znamená výklad práva EÚ, ku ktorému je vecne oprávnený jedine Súdny dvor EÚ. Žiadala, aby najvyšší súd predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácie ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice.

6. Odporkyňa vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľky uviedla, že podkladom pre vydanie rozhodnutia sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci. Záznam vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Vzhľadom na právnu úpravu v § 34 ods. 3 správneho poriadku bola navrhovateľka povinná navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú jej známe. Poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu mala za to, že poskytla navrhovateľke možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľka bola súčasne poučená, že pokiaľ svoje práva nevyužije odporkyňa rozhodne aj bez jej stanoviska. Konštatovala, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhladnutím. Odporkyňa dôkladne a spoľahlivo zistila skutkový stav tak, ako bol navrhovateľkou odvysielaný, a to z podkladov pre rozhodnutie, ktoré aj v rozhodnutí uviedla. Súhlasila s tvrdením navrhovateľky, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazov, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania, keď písomný popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, pričom skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený aj v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnú formu správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Mala zato, že navrhovateľka nenamieta rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. V odvolaní sa obmedzuje len na všeobecné tvrdenia ohľadne autenticity zisteného skutkového stavu a subjektívneho vnímania odvysielaného obsahu členmi Rady, prípadne jej zamestnancami, čo však nemá racionálny základ a neopiera sa o konkrétne skutočnosti. V danej súvislosti poukázala okrem iných aj na rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009, 5SŽ/8/2010, 3SŽ/22/2012.

7. Odporkyňa k ďalšej námietke týkajúcej sa výkladu § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. uviedla, že nesúhlasí ani s touto námietkou, teda že jazykový výklad ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je nejednoznačný. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že pri vysielaní audiovizuálneho diela sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek. Z gramatického hľadiska je zrejmé, že časový úsek musí trvať 30 minút, aby ho mohol vysielateľ prerušiť. Úvedené vyplýva aj zo znenia smernice 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách, ktorá v článku 20 ods. 2 jednoznačne stanovuje, že audiovizuálne diela môžu byť prerušené televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielateľ teda môže prerušiť aj časový úsek dlhší ako 30 minút, nemôže však prerušiť časový úsek, ktorý by bol kratší ako 30 minút. Konštatovala, že ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. rovnako ako aj znenie článku 20 ods. 2 Smernice o AVMS je nejednoznačné len v tom, že z ich znenia nie je zrejmé, či sa trvaním audiovizuálneho diela myslí čistý čas diela (t.j. iba časť trvania diela bez reklamných prerušení), alebo hrubý čas diela (t.j. aj s reklamnými prerušeniami), poukazom na to, že odporkyňa v tomto prípade postupovala v zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora konkrétne rozhodnutia vo veci ARD v. PRO Sieben Media AG, sp. zn. C-6/98.

8. Odporkyňa nesúhlasila ani s tvrdením navrhovateľky, že sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberala kritériami legality, legitimacy a proporcionality, keďže odporkyňa sa so všetkými tromi kritériami vysporiadala. Uviedla, že nejednoznačnú časť daného ustanovenia týkajúcu sa trvania audiovizuálneho

diela vykladala v súlade s judikatúrou ESD, z čoho je zrejmé, že závery ESD na prejednávanej vec aplikovala. Ďalej argumentovala tým, že požiadavka obmedziť zaradovanie reklamy v rámci vysielania audiovizuálnych diel, zakotvená v ustanoveniach zákona č. 308/2000 Z.z. vychádza z potreby ochrany diváka pred nadmerným reklamným tlakom a tiež zachovania integrity audiovizuálnych diel, čo je v záujme ako autorov daných diel, tak aj samotných divákov sledujúcich tieto diela. V tejto súvislosti dala do pozornosti rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 3Sž/12/2013. Vzhľadom na uvedené odporkyňa žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie potvrdil.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s §§ 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

10. Podľa § 492 ods. 1 S.s.p. konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti toho zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

11. Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona č. 308/2000 Z.z. poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi. Činnosť rady vyplývajúca z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „kancelária“).

12. Podľa § 5 ods. 1 písm. g/, h/, m/, n/ zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

13. Podľa § 35 ods. 1 a 3 zákona č. 308/2000 Z.z. reklama a telenákup sa zaradujú do vysielania medzi jednotlivé programy. Pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

14. Podľa článku 20 ods.1, 2 smernice 2010/13 /EÚ členské štáty zabezpečia, aby pri zaradovaní televíznej reklamy alebo telenákupu do programov nebola pri zohľadnení prirodzených prestávok, dĺžky a povahy daného programu narušená integrita programov a neboli dotknuté práva držiteľov práv. Vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielnych sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou

reklamou a/alebo telenákurom jeden krát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákurom jeden krát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je možné zaradiť do vysielania televíznou reklamou ani telenákurom.

15. Podľa § 64 ods. 1 písm. a/ až e/ zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona, odvysielanie oznamu o porušení zákona, pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, pokutu, odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

16. Podľa § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 4, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods.1 písm. e/].

17. Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

18. Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319,- € do 165 969,- € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497,- € do 49 790,- €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákurom.

19. Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

20. Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

21. Podľa § 22 ods. 2 správneho poriadku, o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

22. Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

23. Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odporkyňa v predmetnej veci náležite postupovala v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážila dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistila skutočný stav veci, v

konaní postupovala v súčinnosti s navrhovateľkou ako účastníkom konania a vo veci sa nedopustila ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie považoval za súladné so zákonom.

25. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

26. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

27. Podľa § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

28. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.). Najvyšší súd zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z.

29. Najvyšší súd mal z obsahu spisového materiálu za preukázané, že na základe oznámenia o začatí správneho konania doručeného navrhovateľke dňa 26.06.2015 sa začalo správne konanie č. 613/SKO/2015. Navrhovateľka bola zároveň vyzvaná, aby v lehote najneskôr do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 správneho poriadku zaslala svoje stanovisko, prípadne navrhla dôkazy a vyjadrila sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Súčasne bola upozornená, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, odporkyňa môže vo veci rozhodnúť aj bez jej stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce v zmysle § 46 správneho poriadku. Prílohou oznámenia o začatí správneho konania bol aj prepis/popis skutkového stavu a záznam vysielania programu V päťici po opici odvysielaného na programovej službe JOJ dňa 28.03.2015 o cca 23:22 hod. vyhotovený na nahrávacom zariadení odporkyne. Dňa 13.07.2015 bola navrhovateľke doručená opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, v ktorej jej bola na vyjadrenie určená lehota 5 dní odo dňa jej doručenia. Navrhovateľka na predmetnú výzvu odporkyne nereagovala. Podkladmi pre vydanie rozhodnutia bol záznam vysielania programu V päťici po opici odvysielaného na programovej službe JOJ dňa 28.3.2015 o cca 23:22 hod. vyhotovený na nahrávacom zariadení odporkyne, ktorý bol prílohou oznámenia o začatí správneho konania a prepis/popis skutkového stavu.

30. Rozhodnutím č. RP/60/2015 zo dňa 27. októbra 2015, odporkyňa uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 5 000,- € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.,

ktorého sa mala dopustiť tým, že program V päťici po opici odvysielaný na televíznej programovej službe JOJ dňa 28.03.2015 o cca 23:22 hod. v trvaní cca 140 minút a 28 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením reklamy päťkrát a zároveň časový úsek od cca 23:22:43 hod. do 23:52:42 hod. tohto programu, ktorý zodpovedá prvému 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 23:34:10 hod. a o cca 23:51:57 hod., a časový úsek od cca 00:22:43 hod. do cca 00:52:42 hod. tohto programu, ktorý zodpovedá tretiemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 00:26:04 hod. a o cca 00:52:22 hod.

31. Navrhovateľka namietala, že odporkyňa pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, keď nevyhotovila zápisnicu o ohliadke záznamu predmetného vysielania, svedčiacej o tom, že sa oboznámila bezprostredne priamym pozorovaním s jeho obsahom, poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v ktorej súvislosti dala do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správného soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 <.-82 zo dňa 03.04.2012.

32. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že zákonodarca v právnej norme § 22 ods. 1 správneho poriadku ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5. Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľka v danej veci nepodala žiadne stanovisko a teda nevzniesla ani námietku, v ktorej by vyjadrila pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhovala vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadrila ani pochybnosti o tom, že by odporkyňa v predmetnom konaní postupovala len z prepisu/popisu bez bezprostredného zohľadnenia odvysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľka vznesla až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne.

33. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporkyňou o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. <., keď navrhovateľka v priebehu správneho konania nepodala žiadne stanovisko, nenavrhovala vykonanie žiadneho dôkazu, nenamietala porušenie právnej povinnosti. V zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci a v zmysle § 33 ods. 1, 2 postupovať v konaní v súčinnosti s účastníkom konania. Účastník správneho konania ma právo na súčinnosť v správnom konaní v zmysle § 33 ods. 1 správneho poriadku a súčasne v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku je účastník konania povinný navrhnúť dôkazy mu známe na podporu svojich tvrdení. Uvedená právna úprava prenáša dôkazné bremeno aj na účastníka správneho konania. Pokiaľ teda navrhovateľka ako obvinená z porušenia právnej povinnosti potom ako sa dozvedela o začatí správneho konania vo veci porušenia právnej povinnosti, mala nielen právo, ale i povinnosť navrhnúť jej známe dôkazy preukazujúce pravdivosť jej tvrdenia, pretože ak svoje právo na súčinnosť v správnom konaní nevyužila, vystavila sa v konaní riziku neunesenia dôkazného bremena na preukázanie svojho tvrdenia uvedeného v opravnom prostriedku, že vo veci právnych porušení kladených jej odporkyňou za vinu postupovala v súlade so zákonom. Pokiaľ sa však navrhovateľka v opravnom prostriedku bránila len tým, že odporkyňa v správnom konaní pochybila, keď o zhladnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietajúc zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti,

samotná táto skutočnosť nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia v danej veci. Navrhovateľka v danej súvislosti dala do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 <.-82 z 03.04.2012. Najvyšší súd zastáva názor, že odkaz na rozhodnutie súdu Českej republiky, nijako súdy Slovenskej republiky nezaväzuje (§ 135 ods. 1 O.s.p.), a teda nemôže byť dôvodom vedúcim k zmene napadnutého rozhodnutia. Zodpovedá len skutočnosti, že slovenský právny systém a český právny systém sú navzájom veľmi blízke, nie sú však totožné a preto bez ďalšieho podrobného poznania právneho systému iného štátu rozhodnutie súdov Českej republiky nemožno v praxi súdov Slovenskej republiky automaticky aplikovať ako prameň nášho práva. Je potrebné uviesť, že právne závery Najvyššieho správneho soudu ČR, na ktoré navrhovateľka poukazuje, vychádzajú z prísnejšej právnej úpravy Správneho rádu (§ 18 ods. 1 zákona č. 500/2004 Sb.) účinného v českom právnom poriadku, podľa ktorého má správny orgán povinnosť spísať „protokol o úkone dokazovania“ v správnom konaní vykonanom „mimo ústného jednania“. Najvyšší súd zastáva názor, že vzhľadom na vyššie uvedené, nie je možné automaticky prijať názor českého súdu, ktorý je dokonca kreovaný z právnej úpravy platnej a účinnej na inom území, než je územie Slovenskej republiky, keďže v správnom poriadku takáto právna úprava absentuje.

34. Najvyšší súd nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľky, ktorou namietala nesprávne právne posúdenie veci, keď citujúc právnu úpravu v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tvrdila, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodiť viacero interpretácií, nesúhlasiac s výkladom odporkyne.

35. Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

36. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

37. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

38. Z citovanej ústavnej úpravy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ako individuálneho správneho aktu. Z ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je zrejмый účel zákonodarcu stanoviť podmienky povinností vysielateľa pri prerušovaní vysielania spravodajského programu alebo audiovizuálneho programu televíznou reklamou alebo telenákupom sledujúc cieľ ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a v neposlednom rade aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom programe. Na základe gramatického a logického výkladu citovanej právnej normy v súlade s cieľom zákona je možné vykladať uvedenú právnu normu len tak, že zákonodarca povoľuje vysielateľovi prerušiť vysielanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela televíznou reklamou alebo telenákupom jedným prerušením na každý 30-minútový úsek.

39. Najvyšší súd súhlasí s tvrdením navrhovateľky, že nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou odporkyne, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Taktiež súhlasí s jej názorom, že je jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu in dubio mitius, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu splnenia povinnosti vyplývajúcich zo zákona o vysielaní.

40. Senát najvyššieho súdu však nesúhlasí s názorom navrhovateľky, že znenie právnej úpravy v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. <. je nepresné, nejasné a nedostatočne špecifikované, čo umožňuje jeho mnohostrannú interpretáciu. Taktiež nemôže súhlasiť s tvrdením navrhovateľky, že ustanovenie článku 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10.03.2010, ktoré bolo transponované do zákona č. 308/2000 Z.z., je taktiež nejednoznačné. Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice. Podľa názoru najvyššieho súdu právna úprava povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. <. ako aj v čl. 20 uvedenej smernice je stanovená jasným a určitým spôsobom a teda jednoznačne, nedovoľuje mnohostranný výklad. Výklad právnej úpravy nastolený navrhovateľkou, podľa ktorého predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodiť záver, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program aj v začatom, ale nedokončenom 30-minútovom časovom úseku trvania programu, podľa názoru súdu nevychádza z obsahu právnej úpravy ustanovenej v citovanej právnej norme - § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. <., ktorá predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice a navrhovateľka týmto výkladom neprimeraným spôsobom vybočuje z rámca obsahu ich znenia a zavádzajúcim spôsobom ich dopĺňa. Poukázanie navrhovateľky na dokonavosť/nedokonavosť 30-minútového časového úseku v ustanovení § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je z hľadiska výkladu celého ustanovenia irelevantné, nakoľko v spojení s druhou časťou vety pred bodkočiarkou: „a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút“ predstavuje upresnenie prvej časti vety - a teda že sa povoľuje jedno prerušenie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela na každý 30-minútový úsek ako aj vtedy, ak plánované trvanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút. Zároveň najvyšší súd poukazuje na svoju rozhodovaciu činnosť napr. rozhodnutie sp.zn. 3SŽ/12/2013 zo dňa 10. októbra 2013, ktorého obsahom je výklad: „Ak by zákonodarca mienil povoliť prerušenie programu reklamou alebo telenákurom aj kratší časový úsek, vyjadril by to jednoznačným spôsobom, napr. pri vysielaní programu sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákurom na každý začatý 30-minútový úsek.“ Najvyšší súd dospel k záveru, že správny orgán v napadnutom rozhodnutí správne aplikoval aj únieové právo, konkrétne smernicu č. 2010/13/EÚ, čím splnil povinnosť orgánov aplikácie práva usilovať sa o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd preto návrh navrhovateľky, aby najvyšší súd predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácii ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice, považoval za nedôvodný, keďže dospel k záveru, že právna úprava je jednoznačná a odporkyňa v preskúmanom rozhodnutí porušenie právnej povinnosti navrhovateľkou posúdila správne a v súlade s § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. <., ktoré ustanovenie si vyložila správne a v súlade s čl. 20 uvedenej Smernice.

41. Najvyšší súd nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľky, že odporkyňa v danom prípade zasiahla do jej základného práva na slobodu prejavu, poukazom na konštantnú judikatúru ESĽP, ako aj na nález Ústavného súdu SR z 2. júna 2009 sp.zn. III ÚS 42/09-77, v zmysle ktorého „ustanovenie čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy ako aj čl. 10 ods. 1 Dohovoru zaručujú ochranu pred zasahovaním orgánov verejnej moci do výkonu práva na slobodu prejavu, vytýkajúc odporkyňi, že sa posúdením kritérií legality, legitimacy a proporcionality zásahov zaoberala nedostatočne, tieto kritéria vyhodnotila nesprávne, resp. kritérium legitimacy a proporcionality v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom neskúmala a ich existenciu nijako neodôvodnila, čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť a súčasne odporkyňa týmto konaním jej odhala možnosť konať pred orgánom verejnej moci a súdom.

42. Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle čl. 7 ods.5 Ústavy Slovenskej republiky Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) je pre orgány verejnej moci pri výkone činnosti v rozsahu ich kompetencie záväzným právnym predpisom, majúcim prednosť pred zákonom. Dohovor

slobodu prejavu a informácií ustanovuje v čl. 10.

43. Podľa čl. 26 ods.1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon. Cenzúra sa zakazuje. Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

44. Podľa čl.10 ods.1,2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

45. Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinom, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

46. Z uvedenej právnej úpravy zakotvenej v Ústave Slovenskej republiky ako aj v Dohovore vyplýva, že je v právomoci štátu zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (čl. 26 ods.2 Ústavy SR), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinom, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (čl. 10 ods.2 Dohovoru).

47. V právnom poriadku Slovenskej republiky zákonodarca výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z. z., pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

48. Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z.z. zveruje do právomoci odporkyne presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisii a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z.z.). Do pôsobnosti odporkyne v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods.1 zákona č. 308/2000 Z.z.).

49. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd považoval za nedôvodné námietky navrhovateľky, keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporkyňa sa kritériami podmieňujúcimi obmedzenie práva slobody prejavu vysielateľa zaoberala a aj dostatočne vysporiadala. Právo na slobodu prejavu nie je absolútne. Článok 26 ods. 4 Ústavy SR. ako aj čl. 10 ods. 2 Dohovoru umožňuje obmedzenie tohto práva na základe zákona, ktorým v tomto prípade je právna úprava ustanovená v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., sledujúc práva iných a to ochranu divákov pred nadmerným reklamným tlakom, ako aj

autorov audiovizuálnych diel zachovaním integrity týchto diel. Podľa názoru súdu postupom odporkyne nebola navrhovateľke odňatá možnosť konať pred orgánom verejnej moci a ani pred súdom.

50. Vo vzťahu k všetkým námietkam Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dôvody rozhodnutia odporkyne považuje za logické, vyplývajúce zo skutkových zistení v danej veci. Odporkyňa v napadnutom rozhodnutí dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnila svoje skutkové závery a správne úvahy, ktoré ju viedli k záveru uvedenému v preskúvanom rozhodnutí, pričom jej záver je určitý a zrozumiteľný. Nebolo preukázané, že odporkyňa by sa v konaní dopustila takej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru súdu odporkyňa v danej veci výšku pokuty náležite odôvodnila mierou zavinenia, rozsahom a dosahom vysielania, trvaním, následkami, spôsobom a závažnosťou, ktoré jednotlivé kritériá špecifikovala vzhľadom na daný prípad. Súd výšku uloženej pokuty považoval taktiež za adekvátnu k porušeniu právnej povinnosti a nezistil dôvody na jej zníženie. Najvyšší súd preto rozhodnutie odporkyne č. RP/60/2015 zo dňa 27. októbra 2015 podľa § 250q ods. 3 O.s.p. v spojení s § 492 ods. S.s.p. potvrdil ako vecne správne a zákonné.

51. O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 1 písm. a/ a § 5 ods. 1 písm. g/ a položky 10 písm. c/ Prílohy, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500,- €. Navrhovateľke sa týmto písomne vyhotoveným rozhodnutím ukladá povinnosť zaplatiť súdny poplatok na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu, v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

52. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 1 S.s.p.. Navrhovateľke nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože v tomto konaní nebola neúspešná.

53. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.